

knyttede Forſlag til en Lønningſlov; om diſſe tvende Lovforſlag ſagde den ærede Conſeilspræſident, at Regjeringen fra ſit Standpunkt maatte betragte det ſom abſolut nødvendigt at faae dem gennemførte i denne Sæſſion. Hvad derimod Forſlaget om en Indkomſtſkat angaaer, udtalte den høitærede Conſeilspræſident ſig paa en heelt anden Maade, idet han om det ſagde, at Regjeringen fra ſit Standpunkt vilde anſee det for aldeles uforſvarligt — og ſaa kom der en Mellemſætning — ikke paa det Indſtændigſte at opfordre Rigsdagen til at tilveiebringe den fornødne Ligevægt mellem Statens Indtægter og Udgifter, da man ellers vilde ſee ſig nødsaget til en yderligere Realisation af Activerne. Dette forekommer mig idetmindſte ikke at tyde hen paa, at Regjeringen i ſin Heelhed har gjort dette Lovforſlags Vedtagelſe i denne Sæſſion til et Cabinetſpørgſmaal. Derſom Regjeringen nu imidlertid alligevel har taget denne Beſlutning, ſaa maa det jo være klart, at det ikke kan være ſteet af ſmaa ligt Kethaveri, ligesaa lidt ſom det kan være ſteet, for et halvt Aar tidligere end, hvis Lovforſlaget udfattes til Eſteraaret, at komme i Beſiddelſe af den første Tredeieels Indbetaling af Staten. Nei, det maa formeentlig være dybere liggende Grunde, ſom have formaaget Regjeringen til under de forhaandenværende Forhold at lægge et ſaadant Tryk paa Rigsdagen, thi jeg tror ikke, at Regjeringen uden den allerſtørſte Nødvendighed vilde benytte ſig af denne ſin Magt, da den meget godt veed, at Rigsdagen er iſtand til at bringe den ganſte overordentlige Offre. Netop fordi den har denne Bevidſthed, vil den ſikkert ikke gjøre en utidig Brug af ſin ſtore Indflydelse paa Rigsdagen. Men nu vil man dog viſtnok erkjende, at det vilde være en overordentlig ſtor Berørligheſe for os, ſom af Princip ere Modſtandere af Lovforſlaget, ſaaledes ſom det nu er vedtaget, at ſage at vide, hvilke de Grunde ere, der abſolut nødvendiggjøre dets Vedtagelſe i denne Sæſſion, ligeoverfor hvilke vi maae forholde os ganſte paſſive, maatte endog eventuelt høre vor Overbeviſning. Jeg ſkal derfor henſtille til den høitærede Finantsminister, om han ikke maatte ſee ſig iſtand til at kunne meddele os, om der ſkulde være andre Grunde end de, ſom han

hidtil har angivet, der abſolut nødvendiggjøre Lovforſlagets Gjennemførelſe i denne Sæſſion, og til derhos at meddele os, om dets Udfættelſe til Begyndelſen af næſte Sæſſion vil kunne medføre nogensomhelſt finantsiel Vanſkelighed for Regjeringen. Derſom den høitærede Finantsminister af viſſe Grunde ikke ſkulde kunne her at beſvare diſſe Spørgſmaal, vilde han dog viſtnok i alt Fald kunne meddele os, om Regjeringen i ſin Heelhed gjør Gjennemførelſen af dette Lovforſlag i denne Sæſſion til et Cabinetſpørgſmaal. Jeg ſkal foreløbigt indſtrænke mig hertil og blot endnu bemærke, at min Stemmegivning med Henſyn til Lovforſlaget i dets Heelhed ganſte vil komme til at afhænge af det Svar, ſom den høitærede Minister maatte afgive, og af, hvorvidt jeg derefter maatte anſee det for nødvendigt, at Lovforſlaget gennemføres i denne Sæſſion. Men det tror jeg allerede nu at burde ſige at jeg vanſkeligt vil kunne ſtemme for et Lovforſlag, om hvilket jeg ikke kan erkjende, at det bærer Befolkningen for en ligelig og retfærdig Beſtættning, og ſom hviler paa et Syſtem, hvorom den høitærede Finantsminister ſelv har ſagt, at der intet Princip er deri, og at det ikke har Muligheden i ſig til at fyldeſtjøre og til at bære ſig.

Finantsministeren: Det ærede Medlem har gjort, hvad han kunde, for at gjøre min Stilling overmaade vanſkelig ligeoverfor dette Lovforſlag. Han har efter ſin Stilling det Fortrin fremfor mig, at han kan ſige, hvad han vil, og gjøre, hvad han vil, uden Anſvar; en ſaadan Stilling har jeg ikke, og det er netop i Kraft af mit Anſvar, at jeg forlanger Loven gennemført. Det ærede Medlem har troet at kunne berolige ſig med, at man blot ved at ſtille Endringſforſlag, ſigtende til at bringe Loven tilbage til det Minoritetſforſlag, ſom forelaa ved dens Behandling her i Thinget, vilde ad den Vej kunne have ført Loven igjennem. Jeg tilſtaaer, at jeg ikke har ſaa liden Reſpect for Folkethingets Afſtemning, at jeg har kunnet troe paa, at det, naar man mod Regjeringen, mod Finantsministerens alvorlige indtrængende Proteſt med 68 Stemmer mod 27 faſtholder Forſlag ſom diſſe, nu ſkulde kunne lykkes at føre det igjennem i det andet Thing,